

Radomír Socha

KOUZELNÁ

HMYŽÍ

ŠKOLA

Příběhy skřítků Rubínka
ilustrovala Františka Ibllová

Kouzelná hmyzí škola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Radomír Socha

Kouzelná hmyzí škola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kouzelná hmyzí škola
Příběhy skřítků Rubínka

Radomír Socha

edika.

Copyright © Radomír Socha, 2020

Illustration © Františka Ibllová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-266-1536-1

ISBN e-knihy 978-80-266-1561-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Obsah

1.	Jak skřítek Rubínek pomohl roháči Rohanovi	4
2.	Jak se Rubínkovi podařilo dostat do kouzelné hmyzí školy	13
3.	Co Rubínkovi provedli svatojánští broučci	22
4.	Jak se Rubínek marně snažil utéct housenkám motýlů	31
5.	Rubínkova návštěva třídy zelených kobylek	39
6.	Co Rubínek zažil ve třídě mravenců	47
7.	Nebezpečná návštěva třídy vos	55
8.	Jak dopadla výuka slunéček	63
9.	Co se přihodilo cvrčkům a čmelákům při hodině hudby	71
10.	Co způsobily Rubínkovi bruslařky ze třídy vodního hmyzu	79
11.	Jak Rubínek pomohl včelám a čím ho obdarovala jejich královna	88
12.	Rubínek na návštěvě u ploštic	97
13.	Rubínkova návštěva třídy brouků	105
14.	Co hrozného provedli Rubínkovi žáci pavoučí třídy	112
15.	Jak Rubínek na rozloučení řídil běžecké závody	121
16.	Šťastný návrat Rubínka domů k víle Zlatěnce	129

Jak skřítek **Rubínek** pomohl roháči Rohanovi

Nedaleko mýtiny v dubovém lese se nachází roztomilá chaloupka, ve které přebývá skřítek Rubínek. Přišel na svět teprve nedávno. Vlastně, bylo to přesně o svatojánské noci. V kouzelném čase, kdy lidé zakládají svatojánské ohně a zem vydává své drahocenné poklady. Právě tehdy se rodí na zemi všichni skřítkové, víly a mnohé jiné záhadné přírodní bytosti, neviditelné lidskému oku. Může za to král skřítků a královna víl. Zatímco král skřítků svou mocí v ten zázračný den promění mnoho drahých kamenů ve

skřítky, královna víl zase některé vzácné bylinky ve víly. A nebylo tomu jinak ani v případě skřítky Rubínka, kterého král skřítků vzkřísil k životu z rudě zbarveného drahokamu rubínu. Právě podle něho dostal své jméno.

Sotva se objevil na světě, hned si zbudoval pěknou chaloupku v dutině velkého starého dubu. A protože už od svého narození byl velmi zvědavý a rád všechno poznával, každíčkový den se vydával na procházky lesem a loukami, kde se seznamoval se vším, co tam spatřil.

Ani dnešní den nebyl výjimkou.

„To jsem se pěkně vyhajal,“ pochvaloval si Rubínek, sotva se probudil a otevřel svá kukadla.

Poté rychle vyskočil z postýlky a otevřel okénko, aby se podíval, jaké je venku počasí. Všude kolem se dosud třpytila rosa, ale sluníčko si už vykračovalo po nebeské pěšince nad obzor a na nebi nebyl ani jediný mráček. Prostě den jako vymalovaný.

„Je čas na ranní rozcvičku!“ zabrblal si Rubínek pro sebe a začal cvičit.

„Ráz... dva... tři... čtyři...“, pokřikoval přitom do taktu, až se to rozléhalo z okna široko daleko do lesa.

Když se unavil, chvíli si odpočinul a pak začal nanovo.

„K zemi... vztyk... připažit... předpažit...“, halekal a funěl přitom jako lokomotiva. Dělal podřepy a poskakoval sem a tam, až podlaha duněla. Cvičil a cvičil, až se z něho pot řinul.

„Co tady tak hulákáš?“ ozvalo se z římsy okénka, na kterou usedl datel s červenou čepičkou na hlavě. „Probudil jsi mi mé datlíky!“

„Promiň, to jsem nechtěl,“ omluvil

se Rubínek. Okamžitě zmlkl

a vyběhl ven k nedaleko tekoucímu potůčku.

„Safraporté, ta voda je ale nějaká studená,“ vyjekl,

sotva do ní

vstrčil nohu. „Na

koupání to dnes

zřejmě není.“

Proto se jenom

narychlo celý opláchl

a utíkal nazpět do své chaloupky. Když se důkladně osušil, připravil si k snídani placičky s borůvkovou marmeládou. Tu mu věnovala jeho milovaná víla Zlatěnka.

Podobně jako Rubínek, také ona přišla na svět právě o svatojánské noci. K životu ji probudila ze zlatého kapradí královna víl. Když Rubínek Zlatěnkou poprvé spatřil, úplně mu učarovala. Měla dlouhé zlaté vlásky, na hlavě rudou čelenku a na krku červené korálky. Na sobě měla nádherné zelené šatičky, které vypadaly skoro jako lístky kapradin. Potkal ji náhodou, když se proměňoval kolem její

chaloupky ukryté v zeleném kapradí. A protože Rubínkovi i Zlatěnce bylo samotným smutno, stali se brzy nerozlučnými kamarády.

Jednoho dne se Rubínek pořádně nadlábl, oblékl a vyrazil ven pozorovat přírodu a hemžení hmyzu.

Když tak krácel luční pěšinkou, zahlédl na bělavém květu bedrníku zápasit dva podivné brouky. Měli žlutohnědé krovky, černý štít i hlavu a dlouhá pilovitá tykadla. Poskakovali sem a tam a bušili do sebe tykadly, až to dunělo.

„Kdopak jste a proč se mezi sebou perete?“ zeptal se jednoho z nich Rubínek.

„Jsem brouk tesařík obecný a pereme se proto, že se nemůžeme dohodnout, kdo z nás vypadá líp.“

„Copak jste se pomátli? Vždyt jste oba stejně krásní,“ okřikl je Rubínek.

„Myslíš to vážně?“ podivil se druhý tesařík.

„Opravdu! Líbíte se mi oba stejně,“ přikývl Rubínek.

Když to tesaříci uslyšeli, ihned se přestali mezi sebou rvát.

„Odkud jste sem přilétli?“ vyzvídá Rubínek.

„Z kouzelné hmyzí školy,“ zabrblal jeden z tesaříků.

„Neděláte si ze mě šprtouchlata? Copak taková škola existuje?“

„To víš, že ano. V ní se všechen hmyz učí, jak správně žít.“

„Mohl bych se do ní podívat i já?“ zaškemral Rubínek. „Rád bych se něco nového o hmyzu dozvěděl. A navíc jsem moc zvědavý, co všechno se v té vaší škole učíte.“

„To bys musel vyhledat brouka roháče. Jmenuje se Rohan. Ten má klíč od brány ke kouzelné hmyzí škole. Ale nevím, zdali by tě tam pustil. Přece jsi jenom skřítek a těm je vstup do ní přísně zakázán.“

„Kdo ví, třeba ne?“ zapochyboval o jejich slovech Rubínkek.

„My se teď už ale budeme muset vrátit do školy. Začne nám brzy vyučovací hodina a nesmíme přijít pozdě. Jinak by byl malér a pan učitel by nás pěkně vyhuboval a potrestal,“ vypískl jeden z tesaříků. Poté oba zamávali křídly a byli fuč.

„To byl ale fofr,“ zabrblal uznale Rubínek a vykročil ke stráni porostlé křovinami.

„Budu muset toho roháče najít! Jenže kde ho mám hledat?“ zvolal nahlas.

„Já ti poradím,“ ozvalo se mu nad hlavou.

Pohlédl vzhůru a spatřil na větvi keře sedět sojku.

„Ty víš, kde ho najdu?“

„Vím. Běž stále rovně, až přijdeš k okraji dubového lesa. V dutině toho největšího dubu má svou chaloupku,“ zapípala na něj.

„Díky za radu,“ usmál se Rubínek a ihned vykročil směrem, který mu sojka ukázala.

Jakmile došel až k tomu největšímu dubisku, uviděl před ním ležet spoustu polínek. Poté zaslechl podivné rány.

„Buch... Prásk... Buch... Prásk...“, ozvalo se pokaždé, jakmile vylétlo z dutiny dubu dřevěné polínko a dopadlo na zem. Jedno

z nich málem zasáhlo skřítko Rubínka do hlavy. Tak tak, že uskočil.

„Čert aby to spral,“ vykřikl uvnitř někdo hromovým hlasem a pak vykoukl z dubu.

„Co je to za móresy?“ vyjekl Rubínek, když spatřil hlavu velkého brouka s dlouhými kusadly, připomínajícími paroží jelena. „Málem mě to jedno poleno přizabilo.“

„No... no... snad se tak nic hrozného nestalo,“ zahromoval brouk a vylezl ven. Byl celý černohnědý a měl hnědočervené mohutné čelisti.

„Nejsi ty náhodou brouk roháč Rohan?“ otázal se ho Rubínek.

„To jsem. Kdo ti vyzvonil moje jméno?“ divil se roháč.

„Dva tesařici z kouzelné hmyzí školy. A proč tady tak kleješ?“ zeptal se ho Rubínek.

„Protože mi déšť vyplavil chaloupku. Celou mi ji zničil. Zbyla mi z ní jen hromada dříví. Teď abych ji stavěl znovu,“ hořekoval brouk Rohan. „A věř mi, že to není žádná legrace takovou chaloupku vystavět. Nadřel jsem se na ní několik dní.“

„Tak já ti ji pomohu postavit,“ nabídl se Rubínek.

„Opravdu? Tak to bys byl skutečný kamarád. Pokud mi s ní pomůžeš, rád ti splním jakékoliv jedno přání,“ přislíbil skřítkovi brouk roháč.

„Nelžeš?“

„No dovol! Slovo roháče Rohana musí platit, i kdyby kameny z nebe padaly,“ dušoval se brouk.

„Tak dobrá,“ přikývl Rubínek. „A máš nářadí? Připravím nová polena a ta stará, nacucaná vodou vyhodíme.“

„Mám,“ zasmál se Rohan, vlezl do dubu a za chvíli byl venku i s náčiním.

Vzápětí se oba pustili do práce. Rubínek nasekal úplně nová polena a začal je odnášet do velké dutiny dubu. Rohan mu pomáhal nosit polena s pomocí svých velkých kusadel. Jakmile je nanosili do dutiny, společně je stloukli k sobě, a než se sluníčko začalo sklánět za obzor, Rohanova chaloupka byla hotová.

„To je paráda. Konečně mám zas útulnou chaloupku,“ zaradoval se roháč.

„Tak co, splníš mi teď jedno přání?“ otázal se Rubínek.

„A co by to mělo být?“

„Chtěl bych navštívit kouzelnou hmyzí školu,“ vyhrklo z Rubínka.

„Cože?“ vyjekl nevěřicně Rohan. „Copak myslíš, že je to výletní místo pro kohokoliv? Dosud se tam žádný skřítek nedostal.“

„Tak co, platí slovo roháče Rohana, anebo ne?“

Roháč se začal nervózně ošívát, pak se podrbl na hlavě a smutně zabrbľal: „Kdybych věděl, co si budeš přát, tak jsem si tu chaloupku postavil raději sám. Zpropadeně, nemohl by sis přát něco jiného?“

„Nemohl. Říkal jsi, že mi splníš jakékoliv přání,“ připomenul mu Rubínek.

„No, tak dobrá,“ řekl smutným hlasem Rohan. „Přijď zítra ráno ke mně a já se tě pokusím do té kouzelné hmyzí školy dostat. Teď si